

blive ophøjet til at blive Købstad. For godt et Aar siden blev Andragendet indsendt til Ministeriet, men man har endnu ikke hørt noget om Sagen. Jeg vil derfor anmode den højtærede Minister om snarest at fremsætte et Lovforslag om denne Sag.

Der er under denne Finanslovdebat blevet talt mange Ord om Besparelser, og det absolut ikke uden Grund. Jeg ved godt, der er flere, som mener, at det ikke kan hjælpe, at vi bliver ved med at tale om det. Den samme Mening har jeg ogsaa, og jeg haaber derfor, at de mange Ord, der har været talte herom, maa give sig Udtryk i Handling, naar vi nu tager fat paa Arbejdet, naar vi nu en Gang bliver færdige med at snakke. Jeg hører til dem, der ikke tror, at mange Ord alene kan klare Sagen, nej, der maa Handling til, og det inden ret længe. Jeg hører ogsaa til dem, der tror, at der kan og skal spares, men jeg er klar over, at det sker ikke ved, at vi staar her og strides om, hvem der har de største Fejl. Det gavner ikke vor finansielle Stilling og endnu mindre efter min Mening Rigsdagens Anseelse udadtil. Jeg tror, at Vælgerne i den Tid, der er gaaet, har faaet nok af store Ord, nu forlanger de Handling. Men jeg tror ikke, at Rigsdagen alene kan klare den finansielle Stilling, selv om jeg mener, at der er adskillige Poster paa Rigsdagens Regnskab, som der kunde spares betydeligt paa. Jeg tænker her bl. a. paa en Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister om, at vi igen skulde komme ind i den gamle Gænge med Samlinger fra Oktober til April eller Maj. Jeg tror, det vilde have stor Betydning baade for Rigsdagens Arbejde og for dens Anseelse udadtil, hvis det kunde lykkes, og det bør vi gøre et Stykke Arbejde for. Ligeledes mener jeg ikke, at den Kritik, der er rejst i Bladene angaaende de mange Kommissioner, der er blevet nedsat, er uberettiget. Jeg mener kort og godt, at skal det lykkes at spare, maa vi begynde med os selv. Det har været en nogenlunde god gængs Forstaaelse af, hvad det vil sige at spare, at enhver begynder med sig selv. Saa kan Rigsdagen med Rette sige til det danske Folk: Lad os nu i Fællesskab hjælpe hinanden over de finansielle Vanskeligheder; Staten kan ikke alene, men vi appellerer til alle gode Kræfter i vort Folk.

Hvad har f. Eks. den danske Andelsbevægelse ikke vist, at der kan laves ved Hjælp af det frie Initiativ? Hvilken Lykke

har det ikke været for vort Folk? Er der noget, der har lammet den almindelige Ansvarsfølelse i vort Folk, da er det netop de mange Indgreb fra Statens Side, der Gang paa Gang er sket baade i Tide og i Utide. Derfor maa vi ind paa en Lovgivning, hvor det frie Initiativ kan faa Plads til at røre sig. Staten skal og kan ikke ordne det hele, det lammer Energien hos den enkelte, og det er en Ulykke for et Folk. Har vi nogen Sinde haft Brug for gode Kræfter baade i og udenfor Rigsdagen, da er det netop nu og i den kommende Tid. Og et af de Spørgsmaal, hvor der er Brug for alle gode Kræfter i vort Folk, er Jordspørgsmaalet. Det har været nævnt af saa godt som alle Talere, og det er ganske naturligt, for det er et af de Spørgsmaal, der er brændende i Befolkningen og særlig i Husmandsstanden. Jeg hører absolut til dem, der tror, at skal det lykkes, skal det frie Initiativ have Lov til at være med i det Arbejde. Selv om vi vedtager aldrig nok saa mange Love, gør det det ikke, hvis det ikke bliver saadan, at de i Befolkningen, der ser, at der trænges til Hjælp paa det Omraade, faar Lov at træde til. Derfor er jeg klar over, at skal det lykkes, maa Udstykningsforeningerne have Hjælp af Staten til at tage deres Arbejde op paa ny. De har ikke kunnet arbejde i de sidste Aaringer, grundet paa, at det har været umuligt at bygge, men nu mener jeg, at de skal have Lov til at tage fat igen. Det har i Jylland vist sig, at disse Foreninger har løst deres Opgave udmærket. Der staar mange gode Hjem ovre i Jylland — selvfølgelig ogsaa paa Øerne, men jeg er særlig godt kendt med Udstykningsforeningernes Arbejde i Jylland —, og de taler meget bedre Udstykningsforeningernes Sag, end mange Rigsdagsmænd kan gøre det. Prøv at undersøge, hvordan Udstykningsforeningerne har arbejdet, da vil det vise sig, at der har været gjort meget Arbejde netop af det frie Initiativ, uden at de Folk, der har staaet fremmest i Arbejdet, har forlangt en Øre derfor. Det gaar ikke saadan til, naar Staten skal have det i sin Haand, og jeg takker den højtærede Landbrugsminister for hans Udtalelser forleden om Udstykningsforeningerne og haaber, at han i en nær Fremtid vil fremsætte Lovforslag, der giver dem Adgang til at arbejde. Det er jo Bygningerne, det kniber med, og det er der, der trænges til, at de kan faa Del i Stats-Laanefonden. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen udtalte her forleden, at der var saa faa